

han kunde henvise til, at den forældede Skattemaade, som de ere inde paa, ikke bliver sanktioneret herhjemme i den lovgivende Forsamling en Gang igen.

Det er blevet fremsat som et Argument, at jeg i Kommissionen har været med til at underskrive en Maade at opkræve Skatter paa derovre, som var endnu værre end den, her foreslaas. Men her er jo ikke Tale om at behandle den vestindiske Kommissions Betænkning. Der er Pokker til Forskel, naar Ministeren staar med fuld Magt og Myndighed og kan slutte en Overenskomst med de Folk derovre, og naar en Kommission bliver sendt ud med det bestemte Formaal, at der skal skaffes Balance, og vi maa gaa ud fra den Beskatningsmaade, der findes. Der er ogsaa Forskel paa at forlange en Formue- og Indkomstskat og saa her ved disse Forslag at have afvigende Meninger der, hvor der bliver Underbalance. Lad os holde os til det; thi det er det, det drejer sig om: Naar der bliver Underskud paa Budgettet, hvorledes skal dette Underskud saa dækkes? Der er det, vi spørge: Kunde vi ikke begynde der, kunde vi ikke gøre dette lille Skridt i den rigtige Retning? Jeg tror nok, at de Folk derude vare til at komme overens med om dette Punkt, men jeg maa desværre indrømme, at med det Syn, som Finansministeren har paa Kolonialraadene derovre, kan der være Vanskeligheder.

Jeg tror, at der vederfares Kolonialraadene noget større Ære, end der oprigtig talt kan tilkomme dem. Jeg forstaaer ikke, at Finansministeren her i Tinget vil staa op og drage en Sammenligning imellem, hvad Højre i sin Tid gjorde lige overfor Folketinget, og hvad vi skulle gøre overfor Kolonialraadene i Vestindien. Jeg kunde ikke have tænkt mig, at en radikal Minister, en Venstreminister, en Oppositionsminister fra gamle Dage kunde drage en saadan Sammenligning. Det er mildest talt ubegribeligt. Vi vide jo dog, at Kolonialraadene fremgaa af saa forskelligartede Folkeslag og Valgmaader, at det ikke lader sig gøre at skilte dermed og lave en Appel paa den Maade til Selvstyret. Den højtærede Minister mener, jeg har sagt, at man skal ikke bryde sig om Kolonialraadene. Jeg siger, at man skal bryde sig om dem, for saa vidt de holde sig indenfor de Rammer, som ere lovlig tildelte dem. Naar den højtærede Minister har fremdraget dette Forhold i sin Omtale af Valgretten, maa vi vel huske paa, at det er en Sammen-

blanding af Kommunalstyre og Statsstyre, og i disse Dage føle vi jo, hvor stor en Indflydelse paa Statsstyrelsen den højtærede Minister tildeler netop disse kommunale Raad. Det vilde være en anden Ting, om han lod dem beholde deres kommunale Selvstyre og lod Lovgivningsmyndigheden herhjemme selv sørge for Statsstyrelsen. Men det forveksles stadig, og jeg beklager i højeste Grad, at Ministeren ikke har fulgt Kommissionens Forslag, der netop gaar ud paa at adskille disse to Ting. Ingen mere end jeg skulle være villig til at indrømme disse Folk det fulde kommunale Selvstyre under det fulde Ansvar, og at de ogsaa ved deres Repræsentanter kunde være meddelagtige i Statsstyrelsen, saa at de kunde give denne Samling det, som vi desværre i alt for høj Grad synes at savne. Det er kedeligt, at disse tre Smaaøer i den Grad skulle være Kastebold for de forskellige skiftende Ministerier herhjemme, og at de forskellige politiske Forviklinger i den Grad skulle være afgørende for disse Øer. Jeg kunde tænke mig, at hvis andre politiske Skillelinier havde været raadende herhjemme, var der ikke blevet set med de samme Øjne paa den Ting som nu fra mine Modstanderes Side.

Vi ere egentlig komne overens om det væsentlige i disse Love, vi ønske kun, at det skal pointeres lidt skarpere, at Lovgivningsmagten herhjemme maa have mere Myndighed over disse Ting.

Det er ikke nok, at Guvernøren i Vestindien kommer overens med Kolonialraadene. Er Sagen saa afgjort, have vi saa intet mere at skulle have sagt? Det lader til det, det lader til, at den højtærede Finansminister er i Stand til at sanktionere og sige god overfor den Mand, at sige til ham: Kom til Rette med dem derovre, saa skal jeg nok sørge for Sagen herhjemme, thi de Folk her gøre, som jeg ønsker. Jeg tror, det er et forkert Synspunkt, thi det er at tillægge dem for stor Betydning, hvad de vel skulle vide at benytte i Fremtiden, hver Gang der er Tale om en Overenskomst, hver Gang der er Tale om ny Love, der skulle forbedre Tingene derovre. Det er dog mildest talt en Frase at sige, at det er et Selvstyre, og at uden det lokale Selvstyre kommer man ingen Vegne og at sammenligne Selvstyret derovre med det, England indrømmer sine Kolonier. Det lyder smukt i en demokratisk Forsamling som dette høje Ting, men jeg indser ikke, at det kan have den mindste Betydning. Selvstyret derude er,